

Ա. Ռ. Ա. Կ.

ԱՐՄԵՆԻ ԵՒ ԽԼՈՒՐԳ.

Խորհուրդ առ ամէն մարդէ,

Բայց առաջ լաւ մը քըննէ:

Երկու արծիւ ի միասին

Թաւ անտառ մը եկան իջան,

Արի այս տեղ մընամք ըսին

Անկասկած եւ անսասան:

Բարձր ու վարսագեղ կաղնիի մը ծայր

Հսկըսան շինել բոյն իրենց համար.

Յուսամք կըսէին՝ ամառը կուգայ,

Տէրն այս տեղ մեզի ձագեր ալ կուտայ:

Այս որ խըլուրդին ականջը հասաւ,

Արծուին խորհուրդ մը տալու սիրտ ըրաւ.

Այս կաղնին ըսաւ՝ բոյնի ձեռք չիտար.

Արմասն ամուր չէ եւ բունը տրկար.

Վախեմ թէ շուտով ընկնի կործանի,

Ու աշխատանքըդ ի գուր կորընչի:

Բայց եւ այս՝ խելք կըտրելու բան մը չէր,

Որ արծիւն երկրիս տակէն խրատ լըսէր.

Այն ալ ուսկից. —

Խըլուրդից.

Ո՛ւր կըմընար այն ատենը այն խօսքը

Որ կըսեն թէ շատ սուր է արծուին աչքը:

Այն ալ թողումք. խըլուրդին ինչ յարմարութիւն,

Որ յանգըգնի խառնուիլ արծիւին խորհուրդներուն.

Նա կոյր՝ խեղճ՝ չըբաւոր,

Սա թըռչնոց թագաւոր:

Վերջապէս Խըլուրդն ալ

Ու նորա խորհուրդն ալ

Արհամարհեց Արծիւը, աշխատանքի ձեռք զարկաւ.

Քիչ ատենէն թագուհին իւր նոր բոյնը բաղմեցաւ.

Ամէն բան շատ աղէկ՝ շատ ըսինտ երջանիկ,

Ձագեր ալ ունեցան՝ իրարմէ գեղեցիկ:

Բայց արի տես դու բանը. —

Մէկ առաւօտ մը լուսցած չըլուսցած՝

Իջաւ բարձրերէն օդոյ իշխանը

Առատ մէկ որսով իրեն ընտանեաց.

Մէկ մ'ալ ինչ տեսնէ. — կաղնին ընկեր է,

Ընկերն ու ձագեր տակը ճըզմեր է:
 Աչքը մութ կոխեց սըրտին կըսկիծէն,
 Վայ իմ արեւուս՝ ըսաւ ինքնիրեն.
 Այս ինչ փորձանք էր որ դըլխուս եկաւ.
 Խօսք մըտիկ չընել տեսար ինչ ըրաւ.
 Բայց որոն ալ մըտքէն կանցնէր
 Որ Խըլուրդէն խելք մը լըսուէր: —
 Եթէ դուն, ըսաւ բոյնէն Խըլուրդը,
 Չարհամարհէիր այն իմ խորհուրդը,
 Կըհասկընայիր որ բոյնըս տունըս
 Դեսնի տակ շինել է իմ բնութիւնըս.
 Ուստի գըտուելով արմատներուն մօտ,
 Լաւ գիտեմ ծառին ողջն ու հիւանդոտ:

ՔՈՒԼՈՎ.

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆՔ

Հ Ա Ր Յ Ա Ս Է Ր Ե Ի Ծ Ի Ա Ծ Ա Ն .

Հ. Ծնորհաւոր նոր տարի, Ծիածան.
 Ծ. Ամէն տարի բարով հասնիք, հարցասէր
 եղբայր:

Հ. Ի՞նչ նոր լուր կայ աղգային.

Ծ. Ոչինչ.

Հ. Ի՞նչպէս ոչինչ. միթէ Տաճկաստանի,
 Ռուսաստանի, Պարսկաստանի եւ ուրիշ տե-
 ղերու Հայոց մէջ գիպուած մը չկայ գիտնա-
 լու արժանի, կամ անկից խելք սովրելու
 խրատ առնելու բան:

Ծ. Դիպուածներ շատ կպտամուին, լուրեր
 շատ կլսուին, բայց մխիթարական լուր գը-
 րեթէ ամենեւին. մինչդեռ իմ փնտռածս եւ
 քու հարցուցածդ գիտեմ որ մխիթարական
 լուրերն են եւ ոչ թէ տրտմականները:

Հ. Այդ իրաւ է:

Ծ. Ուր որ մեր աղգէն մարդ կգտնուի եւ
 տեղոյն լուրերը մեզի կհասցընէ, գրեթէ
 ամէնն ալ տրտմական ու ցաւալի լուրեր
 են, որոնք չիմանալը եւ չլսելը թերեւս

շատերուն աւելի օգտակար է. օրինակի հա-
 մար, ինչ օգուտ այսպիսի լուրերէն թէ այս
 ինչ ընկերութիւնը փակուեր ցրուեր է, այն
 ինչ դպրատունը կործաներ փակուեր է, այս
 ինչ գեղին կամ քաղաքին մէջ մեծ կռիւ ու
 երկպառակութիւն եղեր է, այն ինչ եկեղե-
 ցականը խայտառակուեր պատժուեր է, այս
 ինչ աշխարհականը իւր աղգութիւնը ուրա-
 ցեր է, եւ այլն եւ այլն եւ այլն:

Հ. Եւ միթէ կարելի չէ այնպիսի գիպուած-
 ներէն եւս խրատ առնուլ եւ խելք սովրիլ.

Ծ. Այո. բայց որովհետեւ խրատէն աւելի
 լքումն եւ վհատութիւն կըբերեն լսողին, եւ
 աղգին մէջ վհատութեան առիթները ար-
 դէն չափազանց շատ են, ինձի կերելի թէ
 այնպիսի վհատեցուցիչ լուրեր տալը կամ
 հրատարակելը աղգային յառաջագիմու-
 թեան մեծ վնաս ընել է: Եթէ ամենայն օրա-
 գիրք եւ լրագիրք այս կարծիքէս չեն, ամե-
 նեւին չեն մեղադրուիր. ի հարկէ իրենք ալ